

af asylsøgere samt for, at disse fingeraftryk kan bruges af politiet i forbindelse med politimæssigt arbejde i kriminalsager, indebærer en stor fare for, at disse aftryk kan misbruges. Her tænkes der især på den del af bestemmelserne, som omhandler, at fingeraftryk skal kunne udveksles med myndigheder i udlandet.

Som det fremgår af svaret på spørgsmål 27 (optrykt som bilag), er det ifølge Rigspolitichefen ikke muligt at sikre brugen af aftrykkene på anden måde end ved over for myndighederne i andre lande at gøre opmærksom på, at disse aftryk kun må indgå i udlændingeretlige sammenhænge.

Men, som det også udtrykkeligt fremgår af svaret, er hverken Rigspolitichefen eller Indenrigsministeriet i stand til at garantere, at de udleverede fingeraftryk ikke optages i nationale registre. Det afgøres alene af de relevante myndigheder i disse lande.

Derfor er mindretallet direkte imod de foreslåede bestemmelser om optagelse og videreformidling af fingeraftryk. Det kan have fatale konsekvenser for den enkelte asylsøgers sikkerhed, hvis strengt personlige oplysninger, som kan indhentes gennem oplysningerne om fingeraftrykket (her tænkes på viden om flugtruter og opholdssteder), falder i forkerte hænder.

Mindretallet tager også afstand fra de foreslåede bestemmelser om frihedsberøvelse af asylsøgere, hvis sager behandles efter den såkaldte særlige hasteprocedure. Mindretallet har i den forbindelse bemærket, at der fra NGO-side er givet udtryk for en bekymring for, om de foreslåede bestemmelser vil bringe Danmark på kollisionskurs med internationale bestemmelser til beskyttelse af menneskerettigheder. Det udredningsarbejde, som Indenrigsministeriet, Justitsministeriet og Udenrigsministeriet har foretaget vedrørende disse spørgsmål, har vist, at der ikke skulle være problemer på dette område.

Ikke desto mindre lader f.eks. Udenrigsministeriets redegørelse det ikke helt klart, om de foreslåede bestemmelser holder sig inden for rammerne af bestemmelserne i internationale konventioner og aftaler. Selv om det skrives i redegørelsen, at iværksættelse af frihedsberøvelse efter de påtænkte retningslinjer efter Udenrigsministeriets opfattelse »vil være forenelig med Danmarks internationale forplig-

telser«, tages der det klare forbehold, at der er tale om »en juridisk-faglig prognose«, som kun kan undersøges gennem en konkret afprøvning ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Ministeriet giver således udtryk for en forbeholden vurdering, hvilket kommer klart til udtryk i brugen af relativt: »formodes«, »må antages«, »formentlig«, »må anses for«, som fører frem til konklusionen, at »det ikke klart kan statueres, at den foreslåede anvendelse af frihedsberøvelse vil være i strid med disse tekster«. Mindretallet må derfor spørge, om det således heller ikke klart kan statueres, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

På den baggrund finder mindretallet, at de foreslåede ændringer af loven bygger på alt for mange formodninger til, at det vil være klogt at vedtage dem, hvorfor mindretallet er imod.

Hvad angår de foreslåede indskrænkninger i muligheden for at fremlægge yderligere bevismidler i en ankesag over Direktoratet for Udlændinges afgørelse under Flygtningenævnets behandling af sagen, er mindretallet også imod.

Forslaget begrundes i, at det kan trække sagsbehandlingstiden ud, at der som i dag kan fremlægges nye bevismidler. Nedbringelse af sagsbehandlingstiden er regeringens asylpolitiske mantra. Men med de foreslåede ændringer undergraves muligheden for, at asylsagerne kan blive oplyst så godt som muligt. Det er velkendt, at asylsøgere, når deres sag forberedes til behandling i direktoratet, i mange tilfælde ikke har den fulde forståelse for, hvad der i en dansk asylsagsbehandling betragtes som vigtige oplysninger og dokumentation. Det kan blandt andet skyldes manglende indsigt i danske administrations- og retsforhold, forskellige kulturbaggrunde og andre forhold. Derfor får mange asylsøgere først efter afslaget fra direktoratet, og efter at de har fået en advokat til at hjælpe sig med at forberede sagen for Flygtningenævnet, en klar forståelse for, hvad det er vigtigt at lægge vægt på og få fremlagt. Denne erfaring er gennemgående hos mange advokater, som jævnligt har asylsager.

Derfor er det for mindretallet vigtigt, at der ikke sker nogen indskrænkninger i mulighederne for at få sagerne så nøjagtigt oplyst som muligt. Det vil de foreslåede ændringer ikke bidrage til. Efter mindretallets opfattelse vil